

Van AWD tot Zeeland

Fred Hopman

Voor mij was vogels kijken een vrij individuele bezigheid; je struinde lekker door het duin of over het strand en genoot van wat zich zoal presenteerde in je blikveld. Vogelkennis verzamelde ik door kijken, kijken, kijken, later kijken & luisteren en nu soms alleen door te luisteren. Toen ik in 1991 lid werd van de excursiecommissie had ik geen idee hoe ik een excursie aan moest pakken. De kunst kon ik een aantal malen afkijken van de andere commissieleden. De praktijk bleek vrij simpel: je zocht een vogelrijk gebied uit, ging een keertje kijken of het de moeite waard was en liep dan dezelfde route met de mensen die mee wilden. Vaak was er een aantal ervaren vogelaars bij met parate kennis en grote telescopen die probleemloos mijn leemtes in kennis opvulden. Door af en toe een opmerking te maken of ergens mee in te stemmen heb ik toen waarschijnlijk de indruk gewekt ter zake kundig te zijn.

Aangezien de commissie door de jaren heen behoorlijk uitdunde werd het jaarlijkse programma hoe langer hoe efficiënter samengesteld. Een planning bestond vaak uit drie Hekslootexcursies (samen met de Vereniging tot Behoud van de Hekslootpolder), twee of drie excursies naar de duinen, de Zuidpier of de parken bij Velsen (samen met het IVN), Balgzand, Ganzenweekend, Zeeland, Oostvaardersplassen en wat wisselende trips, variërend van eendenkooien tot oievaardersdorpen.

Een ander boeiend aspect van excursies is dat je met de meest uiteenlopende mensen in aanraking komt; van verstokte vogelaars en vrouwen van de plattelandsvereniging tot studenten van de volksuniversiteit. Soms wil er een mevrouw koste wat kost op pumps met een laarzenexcursie mee door een moerasgebied. Dit levert dan natuurlijk enkele fotogenieke momenten op. Een andere keer blijven mensen in extase staren naar een Scholekster terwijl er een Grote Zilverreiger overvliegt. Ook komt het voor dat iemand een Goudhaantje dat op een meter afstand zit toch door de verrekijker wil bekijken. Soms draait iemand stiekem zijn cassetterecorder met zomervogelgeluiden tijdens een voorjaarsexcursie af.

Het gebrek aan voldoende plaspauses bleek regelmatig onderwerp van discussie. Deelnemers aan excursies vinden het soms jammer als je je niet netjes aan alle 44 deelnemers individueel hebt voorgesteld. Leuk is het om te merken dat de mensen laaiend enthousiast zijn na een excursie waar je zegge en schrijve 20 soorten op één ochtend had gescoord. Eén van de laatste excursies die ik deed was een uitwisseling met de vogelwacht Utrecht; zij naar telpost Parnassia en wij naar de telpost op

de Utrechtse Heuvelrug. Verbijsterd waren zij door de aantallen die over Parnassia vlogen en verbijsterd waren wij door de kunde van één van de tellers op de Heuvelrug. Hij determineerde de overvliegende Wespendienven soms op kalenderjaar terwijl wij nog geeneens de stip in de wolken konden vinden. Prachtig om meegemaakt te hebben!

Het is een bekend verschijnsel dat elke werkgroep of vereniging een harde ledenkern heeft van 10 tot 15% die bijna alle activiteiten verricht. In de Vogelwerkgroep mag dat percentage best wat hoger, vind ik. Ik kan het alle leden die nu nog schromen om voor het voetlicht te komen aanraden om een tijdje in de excursiecommissie plaats te nemen; het is goed voor de lijn, je wordt een bekende Kennemerlander, je kennis van de avifauna en van de Nederlandse natuurgebieden neemt toe en de dankbaarheid van de hele Vogelwerkgroep zal je deel zijn en dat maakt het meer dan de moeite waard.

Hemelvaartkampje Boschplaat Terschelling, 28 mei 1987. Van links naar rechts: Marianne Willems, Marianne Zijderveld, Evert van Huijssteeden, Erwin Robbertz, Guido Geroutre, Lenie v.d. Bos, Truus Happel, Martin Hin, Fred Cottaar, Frank de Groot, Marjan Salman, Nellie Apswoude, Timo Salman, Claudi Boersbroek, Sjaak Botman, Frida Jansen, José Botman, Marjan Tuin, Mies ..., Juliet Kaufman, Rob Effern, Jaap Baays (SBB), Willem-Jan Hooymans, Ruud Prins, Cor de Groot (excursieleider), Wim Apswoude (Johan Stuart).